

ע"פ 42500/11/13 - דני חברי נגד מדינת ישראל - המחלקה לחקירת שוטרים

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ 42500-11-13

בפני: כב' הנשיא י. אלון, אב"ד

כב' ס. הנשיא ר. יפה-כ"ץ

כב' השופט י. צלקובניק

המערער:

דני חברי

על ידי ב"כ עו"ד אסתר בר-ציון

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל - המחלקה לחקירת שוטרים

ערעור על פסק דינו של בימ"ש השלום בבאר-שבע (כב' השופט א. אדם) בת.פ. 5419/08

הכרעת דין מיום 13/02/13 וגזר דין מיום 06/10/13

פסק דין

ס. הנשיא רויטל יפה-כ"ץ:

1. המערער, ששירת בתקופה הרלבנטית כפרש ביחידת הפרשים של המשטרה, הורשע, לאחר שמיעת הראיות, בביצוע עבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ונדון לשישה חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, עשרה חודשי מאסר על תנאי, פיצוי למתלונן בסך של 24,000 ₪ וקנס בסך 3,000 ₪. הערעור שבפנינו מופנה כנגד ההרשעה, ולחילופין, כנגד חומרת העונש.

2. אין מחלוקת, כי בתאריך 13/04/08 השתתף המערער, יחד עם אחרים, במבצע לאיתור שוהים בלתי חוקיים באתר בנייה בגן-יבנה. כיום גם אין מחלוקת של ממש, כי באותו זמן עבד במקום פאדי דראביע (להלן: "המתלונן"), יחד עם אחרים, וכי הוא נעצר ונחבל במהלך מעצרו.

בכתב האיטום נטען, כי בסביבות השעה 08:30, נכנסו המערער והשוטר שהיה יחד עמו - זאיאד הוזייל, לאתר הבנייה, ועצרו את השוהים הבלתי חוקיים שעבדו בקומה הראשונה. לאחר מכן, עלו השניים אל הקומה השנייה, שם עבד המתלונן, והמערער קרא לעברו: "**בוא כוס אמק**". המתלונן ניגש אל המערער ומסר לו את תעודת הזהות שלו, ואז תפס אותו המערער מאחור, בחולצתו, והורידו לקרקע. הוזייל סובב את ידו השמאלית של המתלונן מאחורי גבו ושאל אותו מי בעל הבית שלו. המתלונן השיב שבעל הבית טרם הגיע, ואז הוזייל הצביע על חשמלאי שעבד במקום ושאל אותו אם זה בעל הבית. המתלונן השיב בשלילה. בתגובה, נעמד המערער מול המתלונן ובעט עם רגלו הימנית, במלוא כוחו, באזור חלציו של המתלונן, שזעק מכאב, בעוד הוזייל עמד עם גבו

עם סיום האירועים, נלקח המתלונן, עם השוהים הבלתי חוקיים הנוספים שנעצרו באתר הבנייה, למחסום תרקומי, שם שוחררו כולם לדרכם.

נטען, כי כתוצאה ממעשי המערער, נגרמו למתלונן כאבים עזים באזור הכליות ובאזור חלציו; האשך השמאלי שלו התנפח והכחיל והוא התקשה לעמוד על רגליו או לשבת. לאחר מכן, אושפז למשך 3 ימים, במהלכם הוסר האשך השמאלי, שרוסק, בניתוח.

3. ביהמ"ש, לאחר ששמע את העדים ובחן את כלל הראיות מצא, כי יש מקום לאמץ את גרסת המתלונן, שנתמכה על ידי ראיות נוספות. ביהמ"ש היה ער לכך, שכתב האישום הוגש תחילה הן כנגד המערער והן כנגד הוזייל, וכי לאחר שהתביעה שוכנעה שהוזייל לא נטל חלק בתקיפתו של המתלונן, נמחק הוזייל מכתב האישום המקורי ונדון, בנפרד, במסגרת דין משמעת "בלבד", בגין התנהגותו באותו אירוע. כתב האישום, לפיכך, תוקן ונותר כנגד המערער בלבד. משכך, קבע ביהמ"ש, כי לא מדובר ב"תיק רגיל", שכן **"לא בכל יום עומד אדם למשפט, כאשר אחד העדים המרכזיים כנגדו הוא שותפו לאישום מלכתחילה, שהפך לעד תביעה"** (סעיף 1 להכרעת הדין). יתרה מכך, ביהמ"ש היה גם ער לכך ש"תיקי אלימות שוטרים אינם תיקים קלים להכרעה, מכיוון שבדרך כלל מדובר בגרסה כנגד גרסה ובעדויות של עבריינים כנגד עדויות של שוטרים הנחשדים באלימות...". אולם קבע, כי במקרה שבפנינו **"עדויות המתלונן וחבריו אינן ניצבות בגפן. נוספה אליהן עדותו של הוזייל לאחר שנמחק מכתב האישום ועניינו הועבר לבית דין למשמעת"** (סעיף 5 להכרעת הדין).

כאשר קביעות אלה ניצבו ברקע להכרעת הדין, ולאחר שכבר לא הייתה מחלוקת בעניין הזהויה של השוטרים שעצרו את המתלונן (נוכח עדותו של הוזייל ואף נוכח עדותו של המערער בביהמ"ש), בחן ביהמ"ש את העדויות שהובאו בפניו וקבע, כי בעת שהמתלונן נפגע היו עמו אך עוד שני אנשים - המערער והוזייל, וכי המערער הוא זה שבעט באשכיו.

חרף כך, ומטעמי זהירות, ולאחר שביהמ"ש בחן את עדותו של המתלונן לפרטי פרטים, ובחן את הסתירות שנמצאו בינה לבין עדויות האחרים (אגב, הוא לא יכול היה להשוות עדותו לדברים שמסר במשטרה, שכן אמרתו לא הוגשה), ביהמ"ש היה מוכן לקבל רק את עיקר עדותו של המתלונן, בכל הנוגע למה שארע על גג הבניין, אך דחה את גרסתו באשר לאירועים שקרו לאחר החבלה. בכל הנוגע לשלב שלאחר תקיפת המתלונן, אימץ ביהמ"ש את עדותו של מאיר אזולאי, השוטר שהתבקש לשמור על האוטובוס בו הוסעו השוהים הבלתי חוקיים, ולפיה, אמנם המתלונן התפתל מכאבים כבר בשלב זה, ואף אמר שקיבל בעיטה באשכים תוך שהצביע על שני פרשים על סוסים, אולם אמר גם, שמדובר בשוטרים עם מדים ירוקים, ואף סרב לקבל טיפול רפואי שהוצע לו. המתלונן, לעומת זאת, טען שלא הוצע לו כל טיפול רפואי ולא אישר את גרסתו של אזולאי באשר לטענה, כי הצביע על אחרים כמי שתקפו אותו. לפיכך, ביהמ"ש מצא בעדותו של אזולאי חיזוק לדברי המתלונן בכל הנוגע לאירועים שקדמו לפינויו מאתר הבנייה, אבל גם החלשה של גרסתו, בכל הנוגע לאירועים שקרו לאחר מכן.

גם בעדויות שני שוהים בלתי חוקיים נוספים שנעצרו באותו יום, ואשר היו עדים למצבו הפיזי של

המתלונן, מצא ביהמ"ש חיזוק מה לעדותו של המתלונן. ביהמ"ש היה ער לכך שיש להתייחס בזהירות לעדויות של עדים אלה, אשר מתגוררים באותו כפר יחד עם המתלונן; כאשר אחד מהם הוא אף בן דודו; והם אף הובאו לחקירה על ידי המתלונן. לכן, הדגיש ביהמ"ש, כי עדותם של שני אלה אינה מהווה את המסד להכרעת הדין, אולם ניתן לראות בדבריהם חיזוק לסבל הרב בו היה נתון המתלונן בעקבות המכה שספג, כבר בעת הפינוי מאתר הבנייה.

את עיקר קביעותיו ביסס ביהמ"ש על עדותו של הוזייל לגביו ציין, כי הוא **"לא עשה חיים קלים למאשימה"**, שכן ניסה לצמצם ככל האפשר את עדותו ולהמעיט בהפללת שותפו, המערער. נאמר, כי הוזייל עשה כל שביכולתו על מנת **"ללכת בין הטיפות"**, בכך שבחר לספר את האמת מבחינתו תוך פגיעה מינימלית ככל האפשר במערער. ביהמ"ש מצא, כי דווקא לנוכח מגמה זו בעדותו של הוזייל, יש לייחס משקל משמעותי לעדותו, ככל שהיא מתייחסת לסוגיות שבמחלוקת ומחזקת את גרסת המתלונן.

מעדותו של הוזייל למד ביהמ"ש, כי רק הוזייל והמערער היו נוכחים יחד עם המתלונן על גג אתר הבנייה; כי הוזייל סובב את ידו השמאלית של המתלונן מאחורי גבו; וכי לאחר מכן, עמד עם גבו אל המערער והמתלונן ועל כן לא ראה כל אירוע אלים. יחד עם זאת, הוא שמע צעקה של כאב ומיד לאחר מכן, ראה את המתלונן מכופף ומתקשה לעמוד.

בנוסף לעדותו בביהמ"ש, קיבל ביהמ"ש כראיה גם את כתב האישום שהוגש כנגד הוזייל בבית הדין למשמעת, ואת פרוטוקול הדיון, בהתאם להוראות סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, וזאת בהתבססו על ע"פ 4541/90 **אליהו סלע נ' מדינת ישראל** (1991), אולם בחן ראה זו בזהירות רבה. הגם שביהמ"ש מצא שמדובר באמרת חוץ כשרה להגשה לכל דבר, עדיין הלך בעקבות ההלכה שהתווה ביהמ"ש העליון ומצא שאין מקום לתת להודייתו של הוזייל בעובדות כתב האישום שהוגש כנגדו, ככל שאלה לא מתייחסים למעשיו שלו, משקל של ממש, ולכן גם לא ביסס את הכרעתו על אותה הודייה בבית הדין המשמעותי.

אשר לגרסתו של המערער, ולפיה לא נקט כל אלימות שהיא במסגרת הפעילות נשוא כתב האישום, אלא רק הוביל את המתלונן, כשהוא במצב בריאותי תקין, ומסרו לאחריותו של הוזייל, סבר ביהמ"ש, כי יש להעדיף את עדותו של הוזייל על פניה. כאמור, ביהמ"ש בחן את עדותו בזהירות רבה, אך התרשם, כי לא מדובר בעד מגמתי אשר מנסה לרצות את התביעה לנוכח ההקלה שנעשתה עמו לאחר שעניינו הומר מכתב אישום פלילי לכתב אישום משמעותי. נהפוך הוא, הוזייל ניסה בעדותו לעשות ככל האפשר על מנת לסייע למערער מבלי לחרוג מן האמת הזכורה לו מיום האירוע, ולמרות שהודה בבית הדין המשמעותי שהמערער בעט במתלונן, עמד בעדותו על כך, שלא ראה זאת באופן אישי ורק שמע את הצעקה.

ביהמ"ש גם דחה את טענת ההגנה ולפיה, המתלונן העליל על המערער כיוון שפחד מהוזייל, וקבע, שבין היתר עובדתית אין הדברים נכונים, שכן המתלונן העיד גם כנגד הוזייל (שכופף את ידו לאחור).

בסופו של דבר, ביהמ"ש מצא, כי גרסתו של המתלונן מחוזקת על ידי גרסתו של הוזייל ובמידת מה גם על ידי עדויות השוהים הבלתי חוקיים האחרים, ואילו גרסתו של המערער ניצבת לבדה. ביהמ"ש ציין, כי המערער לא ידע להסביר מדוע מסר במח"ש גרסה לקונית בלבד; לא ידע ליתן הסבר לחבלה שנגרמה

למתלונן; והודה בחקירה הנגדית, בניגוד להכחשה הראשונה, כי קילל את המתלונן, דבר שהצביע על הלך רוחו במהלך האירוע. משרק שלושה היו במקום, ובהעדר הסבר אחר, קבע ביהמ"ש שיש לדחות את עדות המערער לפיה לא הוא שבעט באשכיו של המתלונן.

4. ב"כ המערער טענה, כי ביהמ"ש טעה עת ביסס את הכרעת הדין על עדותו של הוזייל. היא הדגישה, כי מדובר במי שקיבל טובת הנאה תמורת מחיקתו מכתב האישום הפלילי והעמדתו לדין משמעתי בלבד (שהסתיים בנזיפה חמורה), ולכן היה מקום לבחון עדותו בזירות רבה; וכי לא היה מקום לקבל את מסמכי בית הדין המשמעתי בעניינו כאמרת חוץ של עד, אלא לגבות ממנו אמרה חדשה. בנוסף טענה, שלא היה מקום לייחס משקל כלשהו, לכך שהמערער לא ידע לתת הסבר ביחס לפציעת המתלונן, שכן האפשרות שהוזייל הוא זה שחבל במתלונן הועלתה בביהמ"ש. להבנתה, העדויות של הוזייל והמתלונן היו מבולבלות ובלתי אמינות; עלו במהלך שמיעתן סתירות רבות, שלא לובנו עד תום; ובכל מקרה, לא היה מקום להעדיף אותן על פני גרסת המערער.

ב"כ המשיבה טענה, כי אין להתערב בממצאים העובדתיים שקבע בימ"ש קמא.

5. לאחר בחינת הראיות ושמיעת טענות הצדדים, לא מצאתי כי יש הצדקה להתערב בקביעות הערכאה הדיונית. התערבות כזו היא, כידוע מצומצמת. לערכאה הדיונית, ששמעה וראתה את העדים והתרשמה מהם באופן בלתי אמצעי, ישנו יתרון בולט על ערכאת הערעור. כפי שצוין בעבר פעמים רבות, מצבו של שופט החי רק מפי הפרוטוקול שבפניו שונה ממצבו של השופט החי מפי הפרוטוקול בצרוף מה שקלט לפני כן ממראה עיניים ומשמע אוזניים של העדויות החיות אשר באו בפניו (ע"פ 7758/04 **אלקאדר נ' מדינת ישראל**, מיום 19.7.2007). קריאת הפרוטוקול על ידי השופט היושב בערכאה הדיונית שבה ומרעננת את זכרונו ביחס לעדויות ששמע "**ואל האותיות היבשות מצטרפים המראות והקולות**" (ע"פ 8146/09 **אבשלום נ' מדינת ישראל**, בפסקה 17, מיום 8.9.2011). יכולתה של הערכאה הדיונית להתרשם באופן בלתי אמצעי מהעדים שלפניה ו"**לתור באופן ישיר אחר אותות האמת שנתגלו בעדויותיהם משפיע על היקפה המצומצם של התערבות ערכאת הערעור בממצאיה של הערכאה הדיונית**" (ע"פ 4629/09 **פלוני נ' מדינת ישראל**, בפסקה 33 מיום 18.11.2009; וכן, ע"פ 2694/09 **פלוני נ' מדינת ישראל**, בפסקה 6 מיום 23.6.2010). לבית המשפט הרואה ושומע את העדים יתרון על פני התרשמותו העקיפה של בית-המשפט לערעורים שרק קורא את העדויות (ע"פ 9352/99 **יומטוביאן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(4) 632, 644, 2000; ע"פ 1258/03 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(6) 625, 632-634, 2004).

על מנת שבית המשפט יתערב בקביעת מהימנות של הערכאה הדיונית אין להסתפק בהצבעה על שורה של "תמיהות", אפילו אם הן רבות, אלא יש להראות כי העובדות מלמדות שהשופט לא יכול היה להתרשם כפי שהתרשם (ע"פ 993/00 **נור נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(6) 205, 221 (2002)).

אכן, מהימנות אינה מילת קסם וישנם חריגים לכלל אי ההתערבות. עמד על כך כב' השופט לוי בע"פ 37/07 **פרג נ' מדינת ישראל**, בפסקה 28 (מיום 10.3.2008):

"ליבתו של כלל זה - אי-התערבות בממצאים הנסמכים על התרשמות ישירה מן העדים - נותרה בעינה אף לאחר שהוכרו לו חריגים. לאורם של אלה נקבע, ראשית, שיש מקום לביקורת של ערכאת הערעור על ממצאים עובדתיים, כאשר אלה מתבססים על שיקולים שבהיגיון... שנית, מסקנות שהסיקה הערכאה הדיונית מן העובדות אשר הוכחו - להבדיל מקביעת העובדות עצמן - חשופות לביקורתה של ערכאת הערעור. שלישית, תתכן ביקורת ערעורית על קביעות עובדתיות המתבססות על ראיות שבכתב, להבדיל מאלו המתבססות על דבריהם של עדים. חריג זה מתבסס על העובדה שראיות מסוג זה מונחות בפני ערכאת הערעור בדיוק כפי שהיו מונחות בפני הערכאה דיונית... הוא הדין בכל ראייה חפצית אחרת, כגון, קלטות שמע, אשר שופטי הערעור עשויים להאזין להן כדי להשוות זאת מול התרשמותו של בית-משפט דלמטה".

בעניין **אבשלום** המוזכר לעיל, מנה כב' השופט עמית חריגים נוספים אשר בהתקיימם אין לערכאה הדיונית יתרון על פני ערכאת הערעור:

"כאשר הערכאה דיונית התעלמה לחלוטין מראיות או לא שמה לב לפרטים מהותיים בחומר הראיות... כאשר הערכאה הדיונית התעלמה מסתירות מהותיות בעדות עליה נסמכה או מסתירות בין העדות עליה נסמכה לבין עדויות אחרות... כאשר הערכאה הדיונית אימצה גרסה מופרכת וחסרת הגיון... כאשר נפלה טעות מהותית או טעות 'בולטת לעין' בהערכת המהימנות... כאשר שופט אחד שמע את הראיות אך נבצר ממנו להשלים את כתיבת פסק הדין והתיק מועבר לכתיבה לשופט אחר... כאשר חלף זמן רב מאז נשמעו הראיות ועד שנכתב פסק הדין, הנטייה של ערכאת הערעור להתערב תגדל, אם כי אין בחלוף הזמן כדי לאיין לחלוטין את היתרון שיש לערכאה הדיונית..." (שם, בפסקה 19).

ובעניינו, לא מצאתי כי התקיים כל חריג המצדיק התערבותנו. נהפוך הוא, בחינת הראיות הרלוונטיות מלמדת, כי התרשמותו הבלתי אמצעית של השופט מבוססת, סבירה והגיונית ואין כל מקום להתערב בה. ביהמ"ש היה ער לכל אותן תמיהות שהעלתה הסנגורית המלומדה, והשיב לכל אחת ואחת מהן. הוא גם נקט משנה זהירות, כאשר לא הסתפק באמון כללי במי מהעדים, לא במתלונן, לא בהוזייל ולא בעדותם של השוהים הבלתי חוקיים האחרים, אלא בחן כל חלק מהעדות של כל אחד מהעדים, ורק במידה ומצא חיזוק לדברים, קבע על פיהם ממצא.

הוא הדין גם בנוגע למסקנתו המשפטית של ביהמ"ש, כי יש לקבל כראייה את הרשעת הוזייל בבית הדין למשמעת על פי פס"ד **סלע** המוזכר לעיל (ע"פ 4541/90, 1990). בעניין **סלע** נדון מערער בגין עבירות סמים, כאשר שותפו לעבירה, שהודה ועניינו הופרד לצורך גזירת עונשו, הוזמן להעיד כעד תביעה נגדו. השותף לא העיד בביהמ"ש על מעורבותו של המערער בעבירת סמים כלשהי, וביהמ"ש, בערכאה הדיונית, התבסס בהכרעת דינו על הודייתו של השותף בעובדות כתב האישום שהוגש נגדו, לפיהם ביצע את המעשים בשותפות עם המערער. ביהמ"ש העליון (כב' השופט גולדברג) קבע, שהודיית העד במשפטו היא בגדר אמרה, אשר הועלתה על הכתב על ידי השופט בפרוטוקול הדיון, במשפטו של העד, שעה שהודה בעובדות שבכתב האישום. אמנם, מדובר באמרה שניתנה בין כותלי ביהמ"ש, כשעמד לדין בעניינו, אולם, ככל שהיא מתייחסת למשפטו של

המערער, היא הייתה "מחוץ לביהמ"ש", כדרישת הוראות סעיף 10א לפקודת הראיות, ועל כן היא קבילה, על אף היותה עדות שמיעה.

נקבע, כי סעיף 10א חל על הודיית עד במשפטו, וכי הודייה שכזאת "לא רק שאינה נופלת מאמרה בפני חוקר משטרה, אלא עולה עליה עשרת מונים שכן ניתן לבסס עליה בלבד הרשעה (באותו דיון) ללא צורך ב"חיזוק" ולא "בדבר מה"...". יחד עם זאת, גם נקבע, כי בכל הנוגע למשקלה של אותה "הודיית חוץ", אין לתת לה משקל של ממש כשהיא מוגשת כראייה במשפטו של אחר, ואין לקבוע ממצא מרשיע כנגד נאשם רק על בסיס אמרה זו. וכך ציין ביהמ"ש העליון:

"ניסיון החיים מלמד, כי מעייניו של הנאשם, בעת שהוא מודה בעובדות שבכתב אישום, נתונים כולם לעובדות שיחרצו את גורלו הוא, וספק רב הוא אם מודע הוא אותה שעה להשלכות הודייתו אל מחוץ למסגרת הדיון, וכי ייעשה בעתיד שימוש בהודייתו כלפי אחרים. וכיוון שמרכז הכובד בהודייה, מבחינתו של הנאשם, בעובדות המביאות להרשעתו, ולא בטפל להן, שאין בהן להעלות או להוריד בעניינו, איני סבור שיש ליתן משקל של ממש לאמרה זו, כשהיא מוגשת במשפטו של אחר...".

בדיוק בדרך זו הלך גם ביהמ"ש בעניינו, כאשר קיבל, כקבילה, את הודייתו של הוזייל בכתב אישום שהוגש כנגדו בבית הדין למשמעת, אך לא נתן לה משקל רב. אין כל מקום לאבחן בין כתב אישום שהוגש באותו בימ"ש, כמו בעניין סלע, לכתב אישום שהוגש בפני ערכאה אחרת, כנטען על ידי הסנגורית, שכן ההיגיון העומד בבסיס קבלת ההודייה הינו אותו היגיון. מדובר באמרת חוץ של עד, שרק נרשמה שלא על ידי חוקר אלא על ידי גוף אחר.

ממילא, ביהמ"ש גם לא ביסס ממצאיו על אותה הודייה, והיה מוכן דווקא לקבל את גרסת הוזייל כפי שניתנה בפניו, גרסה שהייתה הגרסה הנוחה למערער, ולפיה כלל לא ראה את התקיפה, שכן היה עם גבו לאירועים.

משכך, הייתי ממליצה לחבריי לדחות את הערעור ככל שהוא מתייחס להכרעת הדיון.

6. אשר לחומרת העונש. בעניין זה טענה הסנגורית, כי יש להקל בעונשו של המערער נוכח חלוף הזמן מאז האירועים; נוכח העונש המקל שקיבל הוזייל, שחזר לשרת במשטרה ונדון לנזיפה בלבד; עינוי הדיון שנגרם למערער, לא רק לאור חלוף הזמן אלא גם מאחר ועניינו לא הועבר לביהמ"ש למשמעת, בניגוד לשותפו; נסיבותיו האישיות של המערער, כולל פיטוריו מהמשטרה, והכל כמפורט בתסקיר שהוגש אודותיו; ואף נוכח זכויותיו הרבות, כפי שהעידו עליו עדי ההגנה שהעידו בטרם גזירת עונשו ותעודות ההוקרה הרבות שהגיש, ובין היתר העובדה שהציל, תוך חירוף נפשו, ילדה קטנה מטביעה.

הלכה היא כי ערכאת הערעור תתערב בחומרת העונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית רק במקרים חריגים של סטייה ברורה ממדיניות הענישה הראויה (ר', למשל, ע"פ 9097/05 מדינת ישראל נ' ורשילובסקי מיום 3.7.2006; ע"פ 1242/97 גרינברג נ' מדינת ישראל, פסקה 7(ב) מיום 3.2.1998; ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 מיום 29.1.2009). ובמקרה הנדון

לא מצאנו סטייה שכזו. גזר דינו של בית המשפט מבוסס ומנומק, והוא הביא בחשבון את כלל השיקולים לחומרה ולקולה. העונש, גם אם איננו קל, במיוחד למי שהיה שוטר, הולם את נסיבות המעשה, תוך שהוא משקלל את כל הנסיבות המקלות שפרטה ההגנה, הן בפנינו והן בפני ביהמ"ש קמא.

7. לפיכך, אציע לחברי לדחות את הערעור - הן לעניין הכרעת הדין והן לעניין העונש.

הנשיא י. אלון:

אני מסכים.

השופט י. צלקובניק:

אני מסכים.

אשר על כן, הוחלט לדחות את הערעור על שני חלקיו.

ניתן היום, כ"ו אדר תשע"ד, 26 פברואר 2014, במעמד הצדדים.

יורם צלקובניק, שופט

**רויטל יפה-כץ, שופטת
סג"נ**

**יוסף אלון, שופט
נשיא אב"ד**